

LIBRIS

Vandalii

Alexandru Ioan Despina

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

© 2014 Alexandru Ioan Despina

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Copertă: The Spartan Bureau

Ilustrație copertă: © 2014 Binkski | shutterstock.com

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DESPINA, ALEXANDRU IOAN

Vandalii / Alexandru Ioan Despina. - București : Herg Benet,
2014

ISBN 978-606-8530-55-0

821.135.1-31

Vandalii

Alexandru Ioan Despina

HERG BENET
PUBLISHERS

Mamei mele

DACII ȘI RROMANII

Deși avea o căpățână mică și turtită, a cărei capacitate craniană nu depășea o mie de centimetri cubi (ceea ce-l situa între primii hominizi ce părăsiseră savanele africane și talibanii ascunși prin peșterile din Tora Bora), pe plan profesional lui Iulică îi mergea destul de bine. Fie că vindea jumătăți de blugi prin obor, fie că o punea de-o alba-neagra la colțul străzii, se găseau zilnic oameni care să-i cadă în plasă. Însă și mai mulți îi cădeau în plasă soției rămasă singură acasă.

Îmbrăcată cu o rochie decoltată (chiar vaporosă, dacă ar fi să o privim prin prisma miriadelor de găuri de țigară făcute prin ea de-a lungul celor patru generații în care fusese purtată și frecată din străbunică în bunică și din mamă în fică), Mirinda stătea toată ziua bună ziua pe scara blocului și le făcea ochi dulci vecinilor. Dintre zecile de masculi care îi dădeau târcoale, preferatul ei era Rromel, un țigănuș îndesat, carismatic și potent (dar cu-n ochi zbanghiu, care-i conferea alura unei jumătăți de ciclop pitic și curios), ce o cinstea așa cum se cuvine, cumpărându-i creme, chiloți ori sutiene și ungând-o adesea cu ulei de măsline. Din acela extra virgin, de douăzeci de lei pe chil.

Pe locul doi în inima ei largă și compartimentată-n

zeci de auricule și ventricule se afla Corcodel, un țigan foarte complex, care, pe lângă alergia la uleiul de măsline, mai avea și o serie de preferințe sexuale bizare care-i trădau înclinațiile spre necrofilie: în timpul procreării își imagina că Mirinda, cu zece ani mai tânără decât el, va arăta moartă la fel cum arăta în momentul acela vie. Și lucrul acesta din cauza alifiilor, uleiurilor parfumate, sărurilor de rehidratare și a altor sute de produse cosmetice ori farmaceutice pe care Mirinda le folosea pentru a se întineri, chit că nu împlinise încă douăzeci de ani, iar nașterea fiicei n-o slujise prea mult, ea fiind slută de la-nceput.

La capătul unei zile mai puțin faste (nimic cu ade-vărat deosebit – un polițist împruțit, nemulțumit de procentul infim primit ca dare de seamă, s-a găsit să-i facă spatele darabană și să-l izgonească din obor), s-a întâmplat ca Iulică să sosească pe neașteptate acasă. Trecu pe lângă crâșma tot timpul plină, se miră că nu-i niciun cartofor pe afară, după care urcă în silă treptele murdare, iar când deschise ușa de la intrare își auzi nevasta gemând de zor în dormitor. Așa că nu se mai descălță, cum proceda de fiecare dată, ci pătrunse în graba mare, intrigat de sunetul tânguitor:

— Mirindo, de ce țiți așa, femeie? strigă el panicat, apoi, apropiindu-se și holbându-se la cele patru labe ce ieșeau de sub cearceaf, o întrebă contrariat: auzi, da' tu câte picioare ai?

Dar chiar în secunda următoare, în loc de răspuns primi o talpă-n față ce-l proiectă doi pași înapoi și-l lipi cu spatele de perete. Rămase o clipă perplex, apoi,

când nici nu se dezmetici bine din buimăceală, văzu conturul cearcafului cum sare din pat și se repede cu pumnii asupra lui. Iulică vru să riposteze, însă cearcaful, dând dovadă de-o agilitate neașteptată, îi fripsese deja una la ficat, după care, amețitor, un genunchi în splină, și două palme după ceafă, reușind să-l trimită în cele din urmă pe Iulică în lumea viselor.

Când se trezi românul, nevastă-sa, complet îmbrăcată, machiată și rujată, stătea într-o rână în pat.

— Ce-ai făcut, bărbate, îl întrebă surprinsă aceasta, te-ai împiedicat?

Iulică se ridică năuc și, întrebându-se ce i s-a întâmplat, începu să se uite atent în jurul său și prin – și pe sub – pat. Nu numai că nu văzu niciun cearcaf, dar în prag se afla un taburete ce trecuse, până atunci, neobservat. Vru să o ia la rost pe Mirinda, însă chiar în acel moment se auzi un ciocănit strident, după care ușa de la intrarea în apartament se izbi atât de puternic de perete încât tencuiala se desprinse de lângă toc și căzu atât pe podea cât și pe individul bondoc ce o deschisese și care, pe-o voce de client nemulțumit, începu să strige înnebunit:

— Bă, Iulică, bă, ia vino, mă, încoace-șa, să-ți trăiască familia, că vreau să-ți zic de-o afacere tare de tot. Hai, frăție, nu te da împușcat, că te-am văzut când ai intrat.

— Stai așa, măi Rromel – spuse celălalt ieșind pe hol și închizând în urma sa ușa de la dormitor –, că am impresia că nevastă-mea mă înșală.

— De unde până unde, verișoare?

— Păi, când am venit acasă, am prins-o cu unu-n pat. N-am apucat să-l văd la față, că a tăbărat pe mine și mi-a dat ba în cap, ba la splină și ficat, până am leșinat.

— Da' când s-a întâmplat asta, neamule?

— Astăzi, măi Rromel, nu-ți zisei? Când am venit acasă.

— Astăzi?! Păi când să te bată și să leșini, băi, vărule, când tu de abia ce-ai urcat scările? se arată mirat Rromel. Dacă n-ai încredere în mine și ai mai multă în el, du-te și întreabă-l și pe Corcodel, că e pe afară, joacă singur table și fumează o țigară. Nu-ți amintești când a dat din cap și te-a salutat? Sau și mai bine întreabă-i pe copiii ăia ce bat mingea de perete, că și ăia te-au văzut când ai trecut.

Mirinda, deranjată și totodată intrigată de discuția celor doi, ieși și ea din dormitor.

— Ce tot şușotiți acilea-șa? îi întrebă senin aceasta, punându-și mâinile în șale și privindu-i compătimitoare.

— Măi, Mirindo, eu cred că bărbatu' ăsta al tău s-a damblagit la cap. N-auzi ce zice? Că l-ai înșelat!

— Măi nesimțitule, urlă Mirinda supărată, cum îți permiți? (și jap o palmă lui Iulică peste față) Îți spal în fiecare zi hainele, te aștept seară de seară acasă cu mâncarea pe masă, iar tu mă acuzi că-ți sunt necredincioasă? (și încă o palmă peste față) Nerecunoscătorule! Cere-ți mai repede iertare, că acuma-șa îmi iau hainele și mă duc la mama!

Dar în loc de haine luă o sticlă de suc din frigider și ieși pe palier.

— Măi, Rromel, zise Iulică decepționat, aproape venindu-i să plângă de necaz că fusese acuzat, îți jur, mă, că era cu unu-n pat.

— Păi dacă-i așa – îi spuse celălalt –, hai să-l căutăm, că n-avea unde să se ducă. Pe geam nu putea, că stai la patru, iar pe ușă n-avea cum, că pe ușă tocmai ce-am intrat eu acum.

Și se apucară amândoi să scotocească prin dulap, pe sub pat, prin debaraua de la baie, pe după dormeza din sufragerie, pe sub masa din bucătărie, prin carcasa goală a mașinii de spălat, printr-un cotlon ceva mai dosnic – iar Rromel chiar și prin portofelul gazdei – însă nici urmă de ibovnic.

— Știi ce mă gândesc eu că s-a întâmplat? îi spuse Rromel, dând înțelegător din cap. Eu cred că tu te-ai împiedicat de taburetul ăsta, uite așa, ca vita, apoi te-ai dat ca boul de-a berbeleacul și te-ai izbit după aia ca porcul de vitrină cu dovleacul. Că Mirinda e fată bună, frățioare, nu mai găsești tu una așa ca ea câte zile oi avea. Mai bine du-te ia-i și tu o floare, un ulei de măsline, acolo-șa ceva, și împăcați-vă. Doar nu vrei să plece la mă-sa și să te lase singur să-ți faci de mâncare? Nu te gândești și tu, băi, frăție, că o să mori de foame?

— Așa crezi că ar trebui să fac? întrebă, nehotărât, celălalt.

— Păi cum altfel?

Deși nu pe de-a-ntregul convins că soluția ce-i fusese prezentată era și cea mai potrivită, românul se decisese să facă întocmai cum îl povățuisese Rromel. Dar, ca măsură de precauție, își urmărea tot timpul nevasta,

iar uneori mai și venea pe nepusă masă acasă, însă în săptămânile următoare nu observă nimic care ar fi putut să-l îngrijoreze ori să-i dea de bănuț. Iar firea lui neîncrezătoare, în loc s-o nemulțumească și să o îndepărteze pe Mirinda, mai mult o atrăgea și o incita. Așa că, după vreo două luni de zile de la nefericita întâmplare, relațiile dintre Iulică și soția sa se îmbunătățiră într-o asemenea măsură încât cel dintâi începuse să-și ducă tot mai des la îndeplinire îndatoririle conjugale pe care și le cam ignorase de când venise pe lume fiica sa, Bibica.

Toate bune și frumoase, până când s-a dovedit că burta aceea mare pe care Miranda și-o plimba mândră pe la soare nu i se trăgea, nici de această dată, de la balonare. Descumpănit, Iulică vru să-și ia lumea-n cap, însă Rromel, prietenul său adevărat, îi prezentă situația într-o lumină mai bună, convingându-l, în cele din urmă, să rămână:

— Lasă, bă, că te descurci tu, ce naiba! Te mai ajut și eu, că doar la asta-s buni prietenii. Ți-am arătat afacerea cu alba-neagra, acuma ți-o arăt și p'aia cu mobilu'. Ia să vezi ce repede sare banu'.

— Nu mi-e de bani, măi, omule, mi-e că nu-i al meu. Că am stat și am calculat și nu prea are cum să fie. Pe atunci nu ne culcam împreună, făceam doar alte treburi, iar din treburile alea nu se nasc copii.

— Da' ce treburi făceați, băi frate? întrebă curios Rromel, iar după ce primi răspunsul așteptat continuă: păi, bă, eu am auzit că și din astea ies copii. N-ai auzit de Cornelia aia mică a lu' Lică? Cică tot așa au făcut-o

și pe ea.

— Hai, mă, că n-are cum! se arată neîncrezător Iulică.

— Să mor călcat de tir dacă te mint! făcu Rromel.

Celui dintâi tot nu-i venea să creadă, așa că se porni să-i întrebe și pe alți amici din cartier. Discută cu Serafim, vorbește cu Istronom, schimbă o vorbă cu Armeon, îl ascultă pe Corcodel și până la urmă se convinge că lumea în care trăia se schimbase radical în ultimii ani. Mai precis de când se instalase democrația. Adică de pe când începuse să se umple orașul cu zlătari, rudari, ursari, spoitori, bișnițari, cărămidari, salahori, vrăjitori, cămătari, zavrăgii și samsari.

— Sper totuși să nu mai iasă tot așa țigan ca Bibica, că iar intru la bănuiele! conchise binedispus Iulică.

— Ia stai așa, băi nepoate – îl întrerupse Corcodel, ce răsese până atunci de el –, da' tu ce-ai vrea să iasă? Pai dacă umbli toată ziua cu țiganii, mănânci tot timpul cu țiganii, faci afaceri colo-șa, în obor, cu țiganii, tu ce-ai vrea acum să iasă? Un român? Ia dikles¹, băi fraților, la nebunu' ăsta!

Iar ceilalți începură să râdă în hohote.

— Și apropo, continuă Corcodel, nu mai ne zice țigani, că te bagă ăștia la bulău² că ne discreditezi. Sau cum s-o zice, acolo-șa, discriminezi, că nu știu eu din astea. Noi suntem de neam rromi, iar la poporul nostru i se zice rroma. De la orașul ăla din Italia, unde am avut noi capitala la imperiu. Sigur ai auzit de el, de

1. dikhles (din țig. dikhlæs) – a se uita, a privi

2. bulău (arg.) – închisoare

daci și rromani, de Traian și Decebal.

— Ia lasă-l, mă, în pace, că noi tot români suntem, ne tragem din ăla, cum îi zice, Burebista, numai că avem pielea mai întunecată la culoare pentru că am stat mai mult la soare, îi spuse Rromel lui Corcodel, după care îl trase pe Iulică într-o parte și începu să-i vorbească sincer ca un iezuit: să-ți trăiască neamul ăsta alb al tău, frățioare, am și o rugămintă la tine. Dacă-i băiat ăsta al tău, poți să-i zici Rromel? Așa, ca pe mine. Că mereu te ajut, mânca-ți-aș tu pe-a mea, și am grijă de tine. Mă bag naș, dacă vrei, numai fă așa cum îți spune fratele tău. Ia zi, frăție, faci?

Iulică îl ascultă cu urechile ciulite, după care rămase în cumpănă câteva clipe. Întoarse situația de pe-o parte pe cealaltă, iar în cele din urmă ridică din umeri și acceptă satisfăcut. Ce altceva ar fi putut și el să zică?

CUPRINS

Dacii și romanii	7
Ierburi uscate	15
Cășăpeala	26
Spargerea	36
Norocosul	49
Corcodel	58
Artist liber profesionist	69
Armeon	78
Ța, ța, ța	86
Vrăjeala	95
Afaceriștii	104
Viermele	115
Rafael	124
Nunta	133
Sâmbăta neagră	140
Aur curat	150
Doar pe jumătate	159
Momâia	166
Vocile	178
Oameni de noroi	188
Vandalii	198

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Deși avea o căpățână mică și turtită, a cărei capacitate craniană nu depășea o mie de centimetri cubi (ceea ce-l situa între primii hominizi ce părăsiseră savanele africane și talibanii ascunși prin peșterile din Tora Bora), pe plan profesional lui Iulică îi mergea destul de bine. Fie că vindea jumătăți de blugi prin obor, fie că o punea de-o alba-neagra la colțul străzii, se găseau zilnic oameni care să-i cadă în plasă. Însă și mai mulți îi cădeau în plasă soției rămasă singură acasă.

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-55-0

9 786068 530550 >